

Elfde Groot Dictee der Leuvense studenten

auteur: Geert Claessens

Als een buitenissige neanderthaler ramde hij op de touchscreenmonitor. Moest hij zijn computer nu van promiscuïteit of van lasciviteit beschuldigen, of zat er gewoon een relaistje verkeerd? Als 60+’er met buddyhollybril had hij meer fiducia in boeddhisme dan in booleaanse operatoren, hoewel hij elektricien van professie was. Anciënniteit had er hoegenaamd niets mee te maken, maar papier-macheeën of een lidmaatschap van de kynologenclub ware allicht een betere hobby voor hem dan de digitale carrousel waaraan hij nu participeerde. Had hij de helpdesk al ge-e-mailed of was dat voornemen in het labyrint van zijn gedachten verdwenen? De werking van een vandegraaffgenerator was voor hem geenszins enigmatisch, voor het digitale nirwana moest hij nog geüpgraded worden.

Het riep reminiscenties op aan zijn catechisatie, van jaren her, in het souterrain van de parochiezaal in Scheldegotiek. De laag-bij-de-grondse kapelaan met zijn missaal in marokijnen band stond hem nog helder voor de geest. Zijn expositie op de tekst van het Paternoster was even gênant als de man chagrijnig was, een didascalische zelateur en gedebaucheerde proselietenmaker met een predilectie voor proskynese, dat was hij. Wel herinnerde hij zich dat onderweg daarheen de ketting van zijn derailleur was gelopen toen hij zijn lodderig oog op een schaatsster liet vallen, wier kek pardessustje in turquoise een ravissante verfraaiing had gekregen met een broche in de vorm van een rembrandtieke tamboerijn. Zij was een gecertificeerde wilhelmina-vooruit, maar hij belandde tussen het look-zonder-look, de herfstasters en het guichelheil. Fietsen en flirten is belabberd voor de oxygenatie en leidt zelden tot de consummatie van het huwelijk.

Maar rumineren over de vergane glorie lost geen intricate puzzels op. Het guetteren van cohabiterende jan-van-gents evenmin. Hij greep zijn overjas, die leek op Sinterklaas’ tabberd opgedirkt met japonaiserieën en voorzien van guipures, en nam zijn stalen ros. Hij had liever gecarpoold, maar het rapaille van het supplementaire comiteit had een abjecte, lamentabele attitude, niet zijn pakkie-an. De contiguïteiten van zijn computerconfiguratie baarden hem zorgen, hij begreep er geen yottabyte van. Had hij zich maar tot de prerafaëlitische periëgetische literatuur beperkt, aleatoir van aard, maar minder dubieus als het debacle dat nu zijn precaire existentie bedreigde. Axillaire exsudatie en zijn opspelende presbyopie escaleerden zijn perturbatie extraordinaïr.

Achteraf bleek het diagnosticeren van de obstructie in zijn spreeuwenkist een fluitje van een cent te zijn: het correct appliceren van de netvoedingsadapter bespoedigde de convalescentie van het mechaniek en bracht de flux de bouche billijkerwijs terug in zijn peccadilles online. Bij terugkeer op de horst, in zijn vertrouwde ommekreits, keek hij reikhalzend uit naar enige alimentatie. Geen fysieke exercitie zonder culinaire gratificatie. Een kaassouffletje als hors-d’oeuvre zou er wel ingaan, gevolgd door tagliatelle met truffel en een tournedostje. En als dessert een tiramisu’tje of toch liever iets met mascarpone en gemengde bosbeziën? Maar zijn eigen table d’hôte moest niet dionysisch, exuberant of somptueus worden, excessieve lucullische uitspattingen leiden tot periculeuze antiperistaltiek. Afronden met een jan-in-de-zak is zonder meer een raisonnabele en exquise slotscène van een remarquabele dag.